

En obrir la porta van sentir-se uns cascavells que penjaven del sostre. No havia sentit aquell repic metàl·lic des que era una nena i l'àvia em portava a comprar a la carnisseria del barri. I aquella botiga havia estat, de fet, l'únic lloc on l'havia sentit. Va fer un gest amb la mà convidant-me a passar i vaig creuar el llindar.

La botiga era petitona, atapeïda fins a l'últim pam i feia una olor de ranci que tombava d'esquena. Veient tot aquell arsenal d'antiguitats, se'm va obrir la boca com si la mandíbula se m'hagués relaxat tot de sobte i hagués deixat de fer força. Era sorprenent, fascinant. La pols difuminava maletes velles, ràdios, llibres antics, joguines de fusta, de llauna, nines de roba, de porcellana... Ampolles d'un altre temps, taules, llums de vitralls de colors... De tot, de totes mides, colors i formes imaginables. T'atrapava una fredor humida que et perforava els ossos. De fons, una cançó francesa, semblava de principis del segle xx i sonava bruta, apagada i gastada, com si l'estigués reproduint un d'aquells tocadiscos dels quals m'havia parlat l'avi. Però aquella veu ronca tenia un encant especial. Semblava que fes un concert privat per a tots aquells objectes que li eren contemporanis.

La capsa de música, Agustí Franch (p. 209-210)